

Deininger Imre (1844–1918) – mezőgazdász

Esztergomban született 1844. május 7-én.

Középiskoláit szülővárosában végezte. Gimnáziumi tanulmányai után néhány évig az esztergomi érsekségi uradalmakban alkalmazták, majd a kötelező gyakorlat után a Magyaróvári Felsőbb Gazdasági Tanintézetbe iratkozott be. 1868-tól az akkor megszervezett Felsőbb Gazdasági Tanintézet munkatársa lett Debrecenben, ahol nemcsak a földművesiskola igazgatójaként működött, de az intézeti gazdaságot és a kísérleti területet is kezelte. 1871-ben rendes tanárrá nevezték ki, illetve az általa alapított botanikus kert vezetője lett. 1872-ben tanulmányúton vett részt Németországban, ahol felismerte a vetőmagvizsgálat

fontosságát. 1874-ben került a Magyaróvári Magyar Királyi Gazdasági Akadémia növénytermesztési tanszékére. Több tudóstársával együtt részt vett a filoxéra elleni országos küzdelemben; az egymással versengő megoldások közül a fertőzött területek teljes kiirtását javasolta, utóbb az élet őt igazolta.

Szakterületének elismert tudósaként 1870 és 1880 között több külföldi tanulmányúton vett részt, melyek során eljutott Németországba, Svájcba, Belgiumba, Angliába, Norvégiába, Svédországba és Dániába is.

Több gazdasági egyesület tagja és a Keszthely-vidéki Gazdakör alelnöke volt.

Részt vett a Mosonmegyei Történelmi és Régészeti Egylet megalapításában is.

Német példa alapján 1878-ban ő létesítette Magyaróvárrott az ország első Vetőmagvizsgáló és Növényélettani Kísérleti Állomását, melynek 1884-ig vezetője volt.

Ezt követően a keszthelyi gazdasági tanintézet igazgatójává nevezték ki. Az intézményben a mezőgazdasági berendezés, kezelés és becsléstani szakok előadását tartotta. Igazgatói működése alatt jelent meg az a kiadvány is, mely először foglalja össze a Georgikon történetét. Az öntözéses gazdálkodás elterjesztését szintén fontosnak tartotta. Mint agrárrégész a magyarországi prehisztorikus növény- (búza), és különösen a magleletekkel foglalkozott. 1890-ben felfigyelt a Balatont fenyegető hínárveszélyre, de megállapításait akkor nem vették komolyan. 1892-től Gödöllőn a királyi uradalom jószágigazgatója lett, majd 1899-ben a Földművelési Minisztériumba került.

1914-ben vonult nyugdíjba, nem sokkal ez után hunyt el 1918. december 31-én.

Forrás: Magyar agrártörténeti életrajzok ; tudosnaptar.kfki.hu

Főbb munkái:

Deininger Imre: A Keszthelyi Gazdasági Tanintézet Évkönyve. 1865-től 1885-ig az itt fennállott Georgikon történeti vázlatával 1797–1848. Keszthely, 1885.

Deininger Imre: Tanulmány a búza fölött. Nagykanizsa, 1890.²

Deininger Imre (szerk.): A keszthelyi m. kir. Gazdasági Tanintézet 1891-i évkönyve. Nagy-Kanizsa, 1891.²

Deininger Imre: A magyar mezőgazdaság bajai és javaslatok ezeknek orvoslására. Bp., 1911.^{1,2}

Irodalom róla:

Balás Árpád: Magyarország mezőgazdasági szakoktatási intézetei. Bp., 1897.